

TRANSPORT ■ SERVEIS EN CRISI

Un matí d'infern atrapats a la carretera

NOU ESCENARI • La indignació dels usuaris de Renfe es trasllada als conductors, víctimes d'un embús monumental a la C-31 **TGV** • Els clients de Rodalies es mostren indiferents davant l'ajornament de l'arribada de l'alta velocitat **EXIGÈNCIA** • Reclamen el bon funcionament del tren que utilitzen cada dia

Josep Ferrer / Marta Rius
GAVÀ / VILANOVA I LA GELTRÚ

La repercussió dels problemes a Rodalies provocats per les obres del TGV es va traslladar ahir a la carretera. Milers d'automobilistes que fan servir la C-31 –l'autovia de Castelldefels– per anar cada dia a la feina van quedar atrapats en una rateta de la qual no es van poder escapar. L'intent d'alguns d'esquivar el col·lapse amb vies alternatives no va fer més que agreujar el problema, ja que les vies urbanes de les ciutats del voltant de la C-31, com Castelldefels, Gavà, Viladecans i Sant Boi de Llobregat, van resultar incapaces d'absorbir tant de tràfic i també es van desbordar del tot.

“Hem de ser solidaris amb la gent que té el problema de Rodalies, però no podem desvestir un sant per vestir-ne un altre”, deia ahir Daniel Sarto des del mans lliures del seu cotxe quan portava més de 90 minuts a la carretera per fer un trajecte en què normalment esmerça una hora. I és que les mesures que va establir el Servei Català de Trànsit per facilitar l'entrada dels autobusos que transporten passatgers de Renfe van ser un autèntic desastre. “Han fet la cosa més anormal del món”, deia Àlex Sánchez des del seu lloc de treball, situat al centre de Barcelona, després d'haver-se passat una hora i quaranta minuts a la C-31. Segons aquest automobilista, “havien d'haver fet passar els autobusos pel carril addicional del sentit contrari i no inutilitzar-ne un dels que van a Barcelona”.

Desesperats

En Daniel ja està desesperat de tantes obres i maldecaps: “Vaig anar a viure a Gavà Mar l'any 1988. Trigava mitja hora a anar a la feina, però des de llavors sempre hi ha hagut obres a l'autovia i des de fa un mes normalment ja trigo una hora”.

L'Àlex també es veí del barri de Gavà Mar i tant ell com en Daniel treballen a Barcelona. Ahir, com cada dia, van agafar el cotxe i es van disposar a afrontar la ja habitualment difícil entrada a la capital catalana. Ells, a diferència dels que hi anaven per les costes del Garraf (que tenien un carril directe d'entrada a Barcelona pel sentit contrari que començava a l'altura de la zona coneguda com la Pava), no van tenir cap escapatori.

90 minuts va trigar Daniel Sarto per anar del barri de Gavà Mar fins al pont que hi ha a l'altura de l'Hospital de Bellvitge a quarts de nou del matí.

1 hora més tard del que és habitual va arribar Àlex Sánchez, també veí de Gavà Mar, a la feina a Barcelona: en lloc de les 8, va plantar-s'hi a les 9.

“He intentat anar per dins de Gavà Mar però tot estava aturat, no havia vist mai el barri així”, deia l'Àlex. Quan van entrar a l'autovia va ser el caos. En Daniel, que és director d'una empresa de serveis amb seu a la Diagonal, va sortir de casa a quarts de 9 i va trigar 90 minuts entre Gavà Mar i el pont que hi ha a l'altura de l'hospital de Bellvitge. Aquí va decidir canviar el recorregut habitual, però no sabia a quina hora arribaria a la feina. L'Àlex, que havia sortit una hora abans, a les 9 ja era a la feina, “però normalment hi arribo a les 8, ja que a l'hora que entro a Barcelona no hi ha tant trànsit”. Com que la seva dona surt més tard de casa, “l'he trucada perquè sortís abans i anés fins a Castelldefels per agafar el carril addicional, però tot i així ha trigat el doble del normal”. Aquest matrimoni es plantejava ahir passar la nit a casa dels pares d'ella, que viuen a l'Hospitalet; “així podrem anar a la feina amb metro i amb tranquil·litat”, deien.

Els milers d'automobilistes atrapats veien com el carril de l'esquerra “anava buit; només hi passava un autobús cada cinc minuts”, deia el

Daniel, que, igual que l'Àlex, va voler ser caut, pacient i no arriscar-se a una possible multa. Per aquest motiu no van envair el carril dels autobusos com van fer molts conductors desesperats. “El que m'ha sor-

“Amb cada idea nova que tenen, jo arribo més tard”, es lamenta una estudiant en un autobús atrapat a la C-31

près és que a l'altura del polígon Gornal, a l'Hospitalet, desapareixien el cons i els mateixos Mossos feien passar els cotxes que anaven pel carril dels autobusos sense aturar-ne cap”, deia l'Àlex.

Vies adjacents col·lapsades

Però no només es va col·lapsar la C-31. Aquells que intentaven fer moviments interns entre les ciutats de l'entorn de l'autovia també van resultar perjudicats. “He trigat 40 minuts entre Gavà i Sant Boi per fer un trajecte que cada dia faig en 10 minuts”, deia Pedro Puerta. El Pedro explicava que havia intentat evitar

el col·lapse de moltes maneres, intentant anar “pel centre de Viladecans i per la zona industrial, però tot estava aturat”.

I mentre els automobilistes passaven un autèntic calvari, els soferts usuaris de Renfe continuaven amb el seu particular viacrucis.

“M'ho estan fent passar molt malament, cada dia pateixo molt i he de córrer com una boja”, deia una pasatgera. A tots ells el TGV els diu ben poca cosa i tant els fa el dia que arribi a Barcelona. La majoria asseguren que no agafaran el tren d'alta velocitat i que el que volen és que s'arregli la xarxa de Rodalies com més aviat millor. “A mi el TGV m'és igual perquè no hi pujaré mai, jo el que vull és que el tren que em porta a treballar vagi bé”, es queixava un usuari del servei.

“A mi tant me fa el TGV, perquè jo agafo cada dia Rodalies”, “El TGV no m'afecta”, “Si el TGV arriba al febrer o el març m'és igual, jo vull que Rodalies vagi millor”, “Que no vingui el TGV, si cal; el que ha de funcionar són les Rodalies”, “M'és indiferent, el TGV, perquè si no vaig a Madrid amb tren hi aniré amb avió, i si no, re-